

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT:
**DEN FAKTA-
RESISTENTE
DØDVÆGT**

HVEM SKAL H
JOB?
REGERINGEN
FORETRÆKKE
**MOHAMM,
ABDALLA
HASSAN
AHMAD
HABIB
ALI**
m.fl.

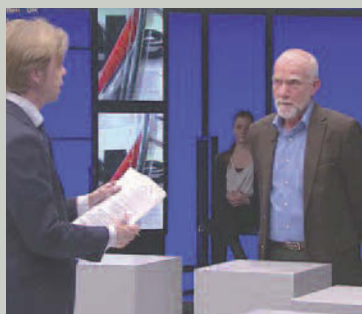
INDSIGT:
**KONVENTIONER
I MODVIND**

UDSYN:
**VIKTOR ORBÁN
OM MUSLIMSK
INVASION**

INDSIGT:
**DEBATTØREN
POUL HØJLUND
HOS CLEMENT**

INDSIGT:
**PROCESSEN
MOD MOGENS
CAMRE**

UDSYN:
**EN MYTE
PUNKTERES**

INDSIGT:
**SOCIAL-
DEMOKRATIETS
KOVENDING**

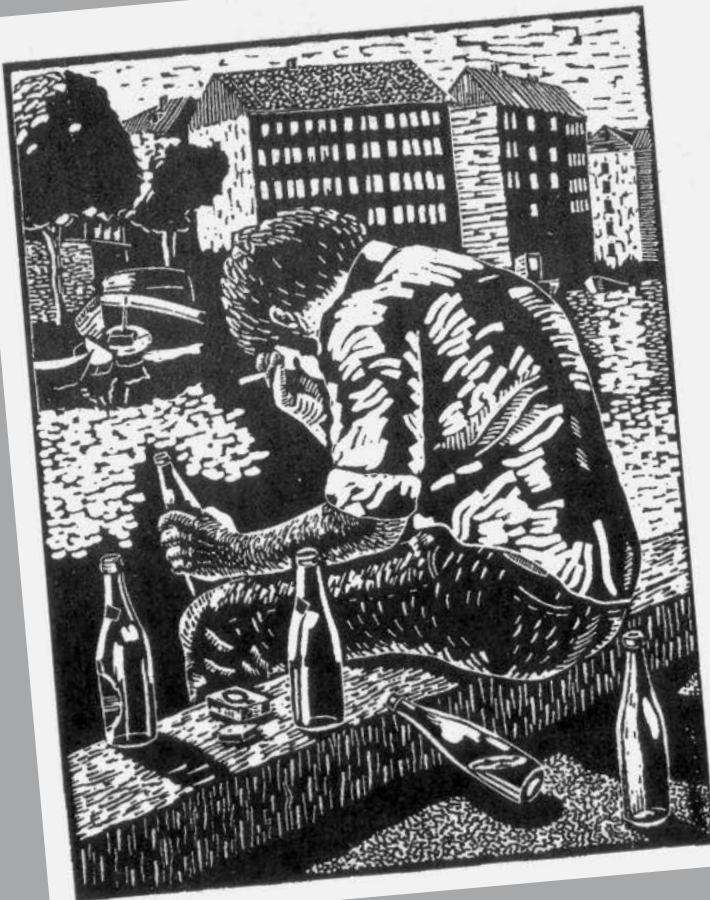
NR.1
FORÅR

INDSIGT:
**OVERGREB
MOD DANSKE
PIGER**

STADIG AKTUELT

HVEM SKAL HA'
JOB?

REGERINGEN
FORETRÆKKER:
**MOHAMMAD
ABDALLAH
HASSAN
AHMAD
HABIB
ALI
m.fl.**

DEN DANSKE FORENING
BOX 411 · 8100 ÅRHUS C · TLF. 8613 2401

KLISTERMÆRKE
FRA BEGYNDELSEN AF
1990'erne

Den fakta-resistente dødvægt

Socialdemokraterne er udlændingepolitisk vendt tilbage til partiets rødder, nemlig en politik, som er nødvendig for opretholdelse af velfærdsstaten ud fra den virkelige verdens vilkår.

Partiet har dermed lagt en epoke bag sig, hvor holdningerne på afgørende punkter blev formet i det drømmeland, hvor 60'ergenerationen færdedes ubekymret og med let sind kastede folketingsmandaterne ind i smukke politiske projekter uden jordforbindelse.

Prisen for årtiers virkelighedsflugt er imidlertid, at der i dag i partiets bagland er opbygget en dødvægt af socialdemokrater, som tror, at man kan gå på vandet, og for hvem fejltagelser aldrig har haft nogen pris. Samme type dødvægt i øvrigt, som popper op også i andre partier eller ligefrem dominerer dem.

I dødvægtsgruppen befinder sig tillige en ganske stor mængde ikke-politiske, velsituerede danskere, der har benyttet de rigelige muligheder, deres gode liv afgiver, til slet ikke at interessere sig for folkevandringer hertil. Ja, som er så indlevede i opfattelsen af, at der ikke kan vederfares dem noget ondt, at de nærmest bliver fornærmede og irriterede, hvis man minder dem om problemet og oplyser om konsekvenserne.

I dette altså ret udbredte miljø af tænkevægring er alt muligt. Det er derfor også muligt at mene – hvilket da også er det letteste – at de tilrejsende fra syd udgør et trods alt håndterligt antal stakkels mennesker, der flygter fra krig og ulykke, hvorfor vi både kan og bør hjælpe dem.

Dødvægternes samlede indflydelse kan meget vel blive fatal. Der forestår derfor et kæmpemæssigt oplysningsarbejde med at få dem til at forstå, at dette er alvor. Og der er ikke ret megen tid tilbage til dette arbejde.

Vi står altså ikke over for nogen stakkels, forfulgte mennesker, men over for en regulær invasion bestående af i hovedsagen unge, soldateregnete mænd, der egentlig burde være blevet hjemme for at få styr på forholdene dér, hvor de kommer fra. Mænd, som vil have det, vi har, uden at indse, hvorfor vi har det, og som er villige til at sætte sig igennem med de metoder, man nu engang er vant til at bruge på deres egne breddegrader.

Strømmen af disse "flygtninge"- eller rettere asyljægere – er dermed blevet et gigantisk sikkerhedsproblem.

Oplysningsarbejdet bliver ikke gjort lettere af de desinformerende mainstream-medier. På afgørende punkter var og er selve det blot at få journalister til at forstå simple sammenhænge nærmest som at trække en kamel igennem et nåleøj. Tænk blot, hvordan der i øjeblikket massivt bringes "historier" om, at det bare drejer sig om at få "flygtningene" i arbejde.

Hvordan skal det lykkes at få grupper i arbejde, der trods 30 års anstrengelser i overvejende grad ikke har kunnet placeres andetsteds end som klienter i det danske velfærdssystem?

Og *hvis* de kommer i arbejde, hvem fortrænger de så fra arbejdspladserne?

Det er som bekendt ikke nye, valutajærende virksomheder, de tilvandrede fra Mellemøsten og Nordafrika har været i stand til at skabe. Når én af dem får arbejde, vil der derfor være en dansker, der kommer på understøttelse. Hvad hjælper det?

OH

DANSKEREN 2016

INDSIGT UDSYN

MARTS

Danskeren 2016 udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekcenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

DANSKEREN 2016
udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

SOCIALDEMOKRATERNE

Socialdemokraternes kovending i indvandringspolitikken, som kom til udtryk hos gruppeformanden Henrik Sass Larsen i december 2015, og som nu er bekræftet af partilederen Mette Frederiksen, har fået nogen til at spærre øjnene op.

Socialdemokraternes ”nye” holdning på dette område er imidlertid historisk set i pagt med partiets oprindelige linje. Denne kan aflæses f.eks. i udtalelser fra LO (se Danskeren 1990 nr. 1 s. 7) og skiftende socialdemokratiske arbejdsministre, dengang arbejdsgiverne ville have åbnet for såkaldte fremmedarbejdere. De socialdemokratiske vestegnsmestere stod på samme linje: De forudså velfærdsstatens sammenbrud, hvis ikke indvandringen blev stoppet.

Som formand for DsU rejste Henrik Sass Larsen i slutningen af 1980'erne rundt til debatmøder med Den Danske Forenings formand. Hans linje dengang var – i modsætning til de fleste ”voksne” politikeres – klar: Det var de saglige argumenter, der talte, og han lå tydeligvis på det gamle socialdemokratiske politik. Når såkaldte ”antiracister” ikke kunne holde sig til argumenter, men forstyrrede mødet, smed DsU'erne dem i øvrigt ud.

De unge mødedeltagere lå på samme linje: Efter et møde i Århus med Anker Jørgensen og DDF's formand 20.01.1992 på Århus Katedralskole viste DsU's rundspørge, at 77% af eleverne ikke mente, Danmark havde råd til fri indvandring (Danskeren 1992, nr. 2 s. 4).

Cafe-latte-socialdemokraternes indtog

Socialdemokratiets udlændingeudvalg med Vibeke Storm Rasmussen som formand havde allerede i 1987 barslet med et rapportudkast, som i februar 1987 kom frem i B.T. Af udkastet fremgik, at udvalget reg-

”

For os at se er den voldsomme migration og flygtningestrøm, ... af et omfang, der udfordrer grundlæggende præmisser for samfundets indretning i al nærmeste fremtid. ... alene den økonomiske konsekvens af det nuværende antal flygtninge og indvandrere (vil) inden for få år ... spise al offentligt økonomisk råderum op. ... Det er også vores analyse, at kommunerne snart vil segne under byrden af at huse de mange flygtninge. ... endelig er det vores analyse, at vi med de hidtidige erfaringer for at integrere ikkevestlige folk i vores samfund vil stå over for en social katastrofe, når vi skal til at håndtere de mange titusinder, som meget snart skal sluses ud i samfundet. ... Og derfor er vores konklusion klar: Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at begrænse antallet af ikkevestlige flygtninge og indvandrere, der kommer her til landet.

”

Henrik Sass Larsen, gruppeformand for socialdemokraterne, Politiken 18.12.2015

nede med den mulighed, at Danmark ved år 2000 kunne komme til at stå med helt op til 400.000 immigranter fra den tredje verden.

Dette har senere vist sig ikke at være meget skudt ved siden af. Men en sådan prognose brød partiets ledelse på tidspunktet sig ikke om.

Her havde en yngre generation nu sat sig på indflydelsesrige positioner. En dominerende del af den var uden rod i det traditionelle arbejdsmiljø og kendte ikke til andet end de trygge forhold, det var lykkedes deres forgængere gennem mange års kamp at skabe for befolkningen.

For dem var denne tryghed en selvfølge, og ordenes kraft talte derfor nok mere end ”de faktiske forhold i jernindustrien”. I alt

Ole Hasselbalch til debatmøde med DsU-formanden Henrik Sass Larsen i Rødovre, sommeren 1989.

Fhv. vicepolitimester i PET Jørn Bro råber alarm i Jyllandsposten 26. januar

og tilføjer, at det er både skræmmende og forbløffende, at folkevandringbølgen er kommet bag på os. "Velfunderede fagfolk har igen og igen peget på, at der ligger en demografisk bombe under Europa." Kronikken ledsages af en tegning, der nu er på omgangshøjde med den, som Den Danske Forening udsendte i foreningens første år.

Tegning rundsendt af Den Danske Forening for 30 år siden.

fald var de blødt ler i hænderne på Flygtningehjælpen og tilsvarende foretagenders informationsafdelinger. På samme måde i øvrigt som de var manipulerbare for de påvirkningsaktiviteter, KGB kørte mod Danmark - det var også denne gruppe, "Dragsdahls fanklub", som den er blevet kaldt, der fik kæntret partiets sikkerhedspolitik.

Disse yngre overtagere af det socialdemokratiske arvesølv støttede hovedløst åbningen af Danmark. Eksempelvis vil mange huske, hvordan de sammen med de Radikale og SF vedtog den - formentlig grundlovsstridige - såkaldte "palæstinenserlov". Denne lov gav opholdstilladelse til en gruppe palæstinensere, der havde besat bl.a. Blågårds Kirke for at gennemtvinge, at de fik lov at blive boende her. Meget forudseeligt belønnede en massiv del af dem i øvrigt senere det danske samfund ved at begive sig ud i kriminalitet. Men allerede på tidspunktet vidstes - uanset, at det mørklagdes af pressen (se Danskeren nr. 5 1991 s. 6 f.) - at der var tale om et komplot med genbosætning af palæstinensere for øje udtænkt i et samarbejde mellem tvivlsomme mellemøstlige grupper og danske venstrefløjsektremister.

Likvidationen af Socialdemokratiets egen rapport

Allerede forinden var det lykkedes den nye partiledelse at få Storm Rasmussen udskiftet (se Aktuelt 05.09.1987, 15.10.1987, Politiken 15.10.1987 og Jyllands-Posten 30.10.1988). Man neutraliserede også hendes rapportudkast. Ole Espersen blev f.eks. på et fagforeningsmøde i Aalborg 21.03.1990 stillet over for et kritisk fagforeningsmedlem, der henviste til udkastet: Espersen benægtede simpelt hen, at noget sådant overhovedet var fremkommet i Socialdemokratiets regi, og latterliggjorde i øvrigt spørgeren (se Ole Hasselbalch, Opgøret med Indvandringspolitikken s. 93 og samme Viljen til Modstand s. 31 f.).

I stedet for Storm Rasmussen indsattes borgmester Ove Dalsgaard som udvalgsformand. Dennes udlændingekomité leverede herefter i august 1988 en manipulerende rapport indbundet i et tåreperse-romslag visende et lille flygtningebarn, der kiggede ud gennem et gitter. Og for at lægge tryk på: Bagsiden viste et par bare, lænkede fødder på noget, der ligner et hagekors, ledsaget af et digt af en "anonym flygtning - irakisk torturoffer i Danmark". Direkte adspurgt på et debatmøde 02.03.1989 afviste Ove Dalsgaard i øvrigt at gå ind for et neutralt udvalg til udredning af, hvad der var op og ned mht. fakta på området.

Storm Rasmussens rapport var ikke den eneste af slagsen, der blev likvideret af partiet - det blev Eyvind Vesselbos såkaldte Ishøj-undersøgelse, som var gennemført på S-borgmester Per Madsens foranledning, også (se om metoden Danskeren 1991 nr. 2 s. 9).

Der blev endvidere iværksat en regulær udrensning af "racister" i partiet (se f.eks. Danskeren 1996 nr. 2, s. 4).

Den udfordrende nutid

Det er et spørgsmål, om socialdemokraterne vil være i stand til at fastholde partiledelsens tilbagevendende til den oprindelige, ansvarlige linje.

I kraft af den ikke-oplysning og direkte misinformation, medierne og store dele af det politiske parnas - "Olympen", som Sass Larsen kalder dem - har drevet i over 30 år, sidder der således i partiet såvel som andetsteds et stort antal personer, som ganske enkelt ikke er klare over, hvor alvorlig situationen er nu. Disse vil derfor være tilbøjelige til at tage den lette vej, dvs. klynge sig til deres følelser og de letkøbsargumenter, asyindustrien har produceret.

De forstår ganske enkelt ikke, hvor skrøbeligt det danske velfærds- og tillidssamfund er. Samtidig vil de være bundet mentalt af deres "humanistiske" holdninger, fordi de nu engang har tillagt sig dem. Det kræver således stor integritet og åndelig styrke at vedgå, at man har taget grueligt fejl. Egenskaber, som netop Sass Larsen for øvrigt har demonstreret på det sikkerhedspolitiske område.

Hertil kommer presset på partiet fra det voksende antal indvandrerstemmer, der vil have åbnet op for familiesammenføringer mv. ad alle mulige kanaler.

Endelig er der det problem, at udfordringerne har vokset sig meget store. Der er således nu tale om en regulær trussel mod hele grundlaget for det danske samfund, som kun kan besvares med et langt mere drastisk forsvar, end det havde været nødvendigt for 30 år siden.

Den nødvendige politik

Den 17.01.2016 foreslog Sass Larsen i Jyllands-Posten, at vi skulle finansiere flygtningelejre i flygtningenes egne nær-områder, hvor de mange migranter kunne anbringes.

Det lyder fascinerende. Men virkeligheden er antagelig, at sådanne lejre vil blive brugt af de derværende regeringer som grundlag for konstant pengeafpresning over for os.

Endvidere løser lejre af den art ikke det grundlæggende problem, som er den umådelig befolkningstilvækst i Mellemøsten og Afrika.

Rent bortset herfra er det vanskeligt at forestille sig, hvorledes det skulle kunne lade sig gøre bare at tilbagesende de hundredtusinder, der nødvendigvis må repatrieres, hvis Danmark skal opretholdes som ordnet velfærds- og retssamfund, til disse lejre.

Det nytter ikke noget, at socialdemokraterne nu vil føre den politik, som havde været tilstrækkelig for 30 år siden. De er nødt til at se i øjnene, at det, der er nødvendigt ikke mindst i kraft af partiets 30-årige tornerosesøvn, er at:

1) der - for at motivere ikke-integrerbare til at forlade landet - ikke tolereres nogen som helst adfærd, som kolliderer med de grundlæggende normer, det danske samfund hviler på, specielt ikke de for dette samfund ødelæggende muslimske normer,

2) der kun gives asyl til personer, som med sikkerhed opfylder flygtningekonventionens kriterier, og som er integrerbare i det danske samfund,

3) vi som andre lande i tilsvarende situation som os automatisk afskærer dem fra asyl, som kommer ulovligt ind i Europa,

4) Flygtningenævnet demonteres og afløses af et rent dommerkollegium. Det er uhørt, at en pressionsorganisation som Flygtningehjælpen - oven i købet uden modspil - skal have sæde i det organ, hvis positive beslutninger om at give asyl er afgørende for organisationens indtægter. Det, der foregår i dette nævn, er dybt uansvarligt,

4) der ikke uden særlig aftale med pågældende fremmede land ydes nogen form for økonomisk understøttelse til herværende ikke-EU borgere uden asylantstatus.

Ole Hasselbalch

Processen mod Mogens Camre

Mogens Camre var den 29. januar 2016 i Østre Landsret i forbindelse med anke af den bøde, han fik ved en underrettsdom i august sidste år. Sagen drejede sig om en twitter-besked fra juli 2014 omhandlende forfølgelsen af jøder i Europa. Rigsadvokaten anså det for krænkende, at Camre ikke havde specificeret, at det kun er nogle muslimer, som forfølger jøder. Sagen endte med en bøde på 8.000 kr. *Mogens Camres afsluttende indlæg i Landsretten lød således:*

Høje landsret

Jeg har bedt om nogle afsluttende bemærkninger for at forklare min holdning i denne sag.

Jeg vil fastholde, at det er umuligt at arbejde som politiker, hvis ytringsfriheden kun omfatter akademiske, formaliserede ytringer, som går hen over hovedet på den brede offentlighed og dermed også går uden om vigtige problemer, som visse kræfter i samfundet ønsker fortiet.

Jeg har bidraget til den akademiske debat. Dels alene, dels sammen med kendte samfundsbattører har jeg skrevet fem bøger om de omfattende problemer, som har ramt Danmark og Europa på grund af en fremmed kulturs fremmarch. *Ingen* har kunnet påvise fejl eller angribelige betragtninger i disse bøger. Der har heller ikke været den store debat om bøgernes indhold, som mere udførligt fremlægger mit budskab. Og ingen er blevet retsforfulgt.

Men her skal landsretten så tage stilling til, om et koncentrat – som anklagemyndigheden oven i købet har reduceret til én såkaldt twitter – inden for de i dette medie tilladte 140 anslag og derfor skrevet i billedligt sprog, kan udlægges på en sådan måde, at det udgør en lovovertrædelse.

I direkte tilknytning til denne twitter har jeg umiddelbart efter uddybet i fire andre twitters, hvad jeg mener. Man kan da ikke udskille en del af den helhed, disse i alt 5 twitters udgør, og kriminalisere den ene, uden blik for, hvad der fremgår af de samlede 5.

Der er intet i mine twitters, som kan udlægges som en konkretiseret trussel mod nogen. Der er heller ikke noget, som ikke også er udtrykt af andre politikere i tale og

på skrift. Når f.eks. et politisk parti som de Konservative opsætter valgplakater med teksten "Nazi-islamisme" er det en tilsvarende forenkling, som selvfølgelig ikke betyder, at alle islamister er nazister.

Når historiens mest omfattende jødeforfølgelser fandt sted under det nazistiske regime i Tyskland, er det naturligt for den israelske ambassadør i Berlin at drage sammenligninger mellem overgreb mod jøder i Tyskland i sommeren 2014 og jødernes situation i 1938. Og det er naturligt, at jeg i en politisk debat kommenterer det, som i dag overgår jøderne i en række europæiske lande.

Og når imam Abub Bilal fra Grimhøj-moskeen i Aarhus i flg. TV2-nyhederne 22. juli 2014 ustraffet kan udtale: *(Citat)* "Allah, dræb de zionistiske jøder. Det er en nem opgave for dig. Tæl dem og dræb hver eneste af dem", *(citats slut)* så må det også

være inden for en politikers ytringsfrihed i det korte format, som en twitter holder til en lille kreds af følgere, at drage en sammenligning med jødeforfølgelserne under nazismen. Bilali er jo som bekendt absolut ikke en enlig svale. "And Kill Them, Down to the Very Last One."

Velbekomme!

Det er et problem i ethvert samfund, at der er adgang for en religion eller en ideologi til at henvise til skrifter, som hævdes at være hellige, og som indeholder utvetydige tilkendegivelser om at dræbe jøderne. Opfordringerne er også siden 2014 blevet brutal virkelighed flere gange i Frankrig, Belgien og Danmark foruden i hele Mellemøsten.

Den danske forsker dr. Tina Maggaard har i et treårigt forskningsprojekt sammenlignet 10 religioners grundtekster. Hun siger herom: *(Citat)*

"Teksterne i islam adskiller sig klart fra de øvrige religioners tekster ved i højere grad at opfordre til vold og aggression over for anderledes troende. Der findes også direkte opfordringer til terror. Det har længe været et tabu i islam-forskningen, men det er et faktum, som man er nødt til at forholde sig til." *(Citats slut)*

Hvis vi som politikere ikke har adgang til – også i kort, klart og dermed for almindelige mennesker begribeligt sprog – at afvise trossætninger og adfærdsformer, som i vores kultur anses for at være irrationelle, umoralske eller direkte umenneskelige, uden at risikere retsforfølgelse, så er ytringsfriheden allerede begrænset til det, som islam vil tillade. Og så dør demokratiet, præcis som den fremmede kultur ønsker det.

Livsødelæggende overgreb mod danske piger

Ansvarsløse politikere og venligboere smider unge danske piger for løverne og efterlader dem i situationer, de ikke kan overskue - med tragiske konsekvenser til følge. Der bliver snakket om det, når enkeltsager kommer til offentlighedens kendskab, - hvorefter alt fortsætter som før.

En 15-årig pige i København

I 2011 poppede nogle enkelte sager frem til overfladen. Ekstrabladet berettede 01.02.2011 om en 15-årig pige, som i sommeren 2010 var blevet muslimsk gift med en mand, som var midt i 20'erne. "Vielsen" fandt sted i moskeen på Vibevej i Københavns Nordvestkvarter. Ægtemanden fungerede som koranlærer ved moskeen, og vielsen skete uden samtykke fra pigens forældre. På måneder forinden var pigen blevet lokket til at konvertere til islam.

Københavns Kommune anmeldte manden til politiet for det ulovlige forhold mellem lærer og elev og for at have holdt en umyndig person væk fra sine forældre. Pigen blev anbragt på et bosted

Københavns socialborgmester Mikkel Warming (Enh.) udtalte:

"Imamer, der vier 15-16-årige piger, er nogle skiderikker. I den her sag, hvor kommunen først har prøvet at mægle, er vi oppe mod stærke kræfter, der kan sammenlignes med Moon, Faderhuset eller Scientology. Den konkrete sag nærmer sig hjernevask".

En 14-årig pige i Kokkedal

BT fortalte 19.06.2011 om en 14-årig pige, som i barnlig naivitet lod sig lokke til at gifte sig med en 19-årig muslimsk mand uden at sige noget til sine forældre.

Den vordende svigermor checkede først, om pigen var jomfru, hvorefter en imam foretog den muslimske vielse, som ikke har nogen som helst gyldighed efter dansk lov. Men efter muslimsk opfattelse har vielsen fuld gyldighed, og fælden klapper for pigen, som øjeblikkeligt bliver underlagt social kontrol, som det kan kræve umenneskelige kræfter at slippe ud af igen.

Pigen fortalte til BT, at "jeg lod mig presse til noget, jeg ikke havde lyst til". Det skulle hun ikke have gjort, for "ægteskabet" blev et helvede. Hun fik jævnligt tæsk, og manden slukkede cigaretter mod hendes hud.

Hun havde læst, at man kan ophæve et muslimsk ægteskab ved tre gange at sige, at man vi skilles. Det gjorde hun så, men hun nåde kun at sige det to gange, før manden rettede en pistol mod hendes hoved. Så sagde hun ikke mere.

Efter otte måneder kunne hun ikke holde til mere og henvendte sig til politiet. Hverken imamen eller manden blev dømt for noget. Men pigen måtte flytte, skifte identitet, anskaffe sig en peberspray og leve de efterfølgende år i frygt for mandens hævn.

Per sms sendte den muslimske mand hende denne besked: "Hvis de der små luder-unger udstiller islam på en dårlig måde, wallah, så dræber vi dem! Lad dem vide det, står der i beskeden." Som sms'en antyder, havde pigen veninder, som var havnet i samme situation.

Daværende indenrigsminister Søren Pind udtalte til BT:

"Det er et problem. Og det er også et problem, vi bliver nødt til at adressere."

Hvordan han har adresseret problemet, står hen i det uvisse.

En 15-årig pige i Kvissel ved Frederikshavn

Den 8. oktober 2014 myrdede den 15-årige Lisa Borch og 29-årige Bakthiar Muhammed Abdullah i fællesskab Lisas mor med 20 knivstik. Bladet Ude og Hjemme bragte en udførlig beretning i uge 39, 2015.

Tragedien startede, da Lisa fik et fritidsjob på en mellemstlig restaurant i Frederikshavn. Her kom der mænd fra det muslimske miljø, og Lisa blev dybt fascineret af disse mænd, deres kultur og levemåde. Hun begyndte at skulke hjemmefra og overnatte hos de muslimske venner. En dag fik Lisas mor et bekymret opkald fra skolen, efter at Lisa havde vist en IS-henrettelsesvideo på skolens storskærm. Herefter strammede moderen op og forbød Lisa at komme i det muslimske miljø.

Det kom til at koste moderen livet. Den 8. oktober så Lisa henrettelsesvideoer på sin PC. Derpå gik hun sammen med den 29-årige muslimske ven ind i soveværelset, hvor de sammen dræbte den sovende mor med 20 knivstik.

Ved retten i Hjørring blev Tina idømt 9 års fængsel og Bakthiar 13 års fængsel og udvisning for bestandigt.

15-årig pige i Kundby ved Holbæk

For en 15-årig pige skete der noget under en ferie i Tyrkiet, som kom til at ændre hendes liv. Her mødte hun en noget ældre mand, som blev hendes kæreste, og som fik hende til at se "lyset".

Den 17. oktober 2015 konverterede pigen til islam, og fra da af ville hun - i overensstemmelse med koranens bud - kun have muslimske venner. Hun blev medlem af grupper som Islam Planet, Vejen til Allah, Konvertit i Danmark og Hizb ut-Tahrir Skandinavien.

Det oplyste TVeast 15.01.2016.

Den 13. januar blev pigen anholdt i sit hjem samtidig med, at bomberyddere gik i gang med at fjerne våben og sprængstoffer

Fra Ude og Hjemme nr. 39, 2015.

fra et rum i husets kælder. Pigen sigtes for besiddelse af sprængstoffer og billigelse af terror.

Den 15. januar blev en 24-årig syrienskriger anholdt i samme sag. På en profil på internettet kaldte den 15-årige pige manden for sin bedste ven. Omvendt betegnede den 24-årige pigen, som sin "bedste wallah søster". Det oplyste TV2 13.01.2016.

De ukendte ofre

Hvor mange danske piger der lod sig lokke, og som nu hænger fast i forhold, de ikke tør bryde ud af, kan vi kun gisne om. Der findes utvivlsomt mange tilfælde, som aldrig kommer til offentlighedens kendskab. Til gengæld véd vi, at mange piger i årenes løb er blevet myrdet, når de ville bryde ud af muslimske forhold. Nogle er utvivlsomt blevet myrdet i mandens hjemland, uden at nogen i Danmark har fået noget at vide.

Demografisk krigsførelse

Det er i historiens løb sket, at muslimske hære har ranet samtlige kvinder i en by og

"storsindet" har ladet byens mænd leve. Det medfører selvsagt et samfunds langsomme død. For et samfund uden kvinder har ingen fremtid.

I dag kan muslimske mænd med loven i hånd forlange adgang til diskoteker og andre mødesteder, hvor de kan jage "de vantros" kvinder. De børn, som måtte komme ud af forholdene, sørger mændene for bliver opdraget som muslimer.

Samtidig forhindrer de med trusler og vold - om nødvendigt med døden - deres egne kvinder i at komme i nærheden af "vantro" mænd. Logikken er, at det er bedre at slå en muslimsk ejet kvinde ihjel end at risikere, at hun føder børn for de vantros.

Det er alt sammen i overensstemmelse med sharialoven og et led i islams demografiske krig imod de frie samfund.

I Danmark lever vi i et tillidsamfund, hvor vi hidtil har kunnet stole på andre menneskers hæderlige hensigter. Denne tillids-

kultur gør det svært for de fleste at gennemskue rækkevidden af den kyniske ondskab, som den langsomme islamisering af vore samfund fører med sig.

Det er derfor omsorgssvigt at tillade omstændigheder, som gør det muligt for muslimske hellige krigere overhovedet at komme i nærheden af vore unge piger; og det er omsorgssvigt over for vor fælles frihedskultur at tillade den demografiske krigsførelse, som en uansvarlig udlændingepolitik har påført os.

Det er vanskeligt i et samfund, som bygger på personlig frihed, at overskue de fatale konsekvenser, som summen af skæbnesvangre individuelle beslutninger kan have på sigt. Men det er bydende nødvendigt, at vi tænker i de baner. Det gælder simpelthen vor overlevelse.

Harry Vinter

Grænsekontrol, konventioner og statsministerens fejlagtige oplysninger

”Vi kan ikke tage retten til at søge asyl fra folk ved den danske grænse. Det kan vi ikke. Det er der ingen, der kan, hvis man vil overholde konventionerne og forordningerne”, siger statsministeren til Ritzau 04.01.2016.

(<http://www.politiko.dk/nyheder/loekke-holder-fn-konvention-alle-kan-fortsat-soege-asyl>).

Flygtningekonventionen

Der er intet konventionsmæssigt krav på adgang til Danmark, hvis man ankommer fra et trygt land. Og langt de fleste migranter kommer i øjeblikket fra Tyskland.

FN's flygtningekonvention af 1951, som Danmark har tilsluttet sig, definerer en flygtning som en person der *"som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil"*.

Det land, hvor sådanne flygtninge befinder sig, må efter konventionen ikke sende dem et sted hen, hvor de risikerer forfølgelse.

Den danske flygtningelovgivning går videre, end konventionen kræver, og i øvrigt også videre, end det lovforberedende, sagkyndige udvalg med Højesterets præsident i spidsen i sin tid turde lægge navn til (Betænkning 882/1979 om udlændingelovgivningen). Men det er altså lykkedes indvandrings- og flygtningelobbyen at paralisere beslutningstagerne på Christiansborg så langt, at de tror det modsatte. Ja, så de ligefrem har glemt, at vi også overholdt konventionerne før den fatale nye udlændingelov,

**Hans Gammeltoft-Hansen,
formand for
Dansk Flygtningehjælp
1977-1984,
fik i 1983
en ny udlændingelov
manøvreret igennem
et godtroende Folketing.**

som Flygtningehjælpens formand Hans Gammeltoft Hansen fik manøvreret igennem et godtroende Folketing.

Når der med henvisning til de internationale regler er påført Danmark problemer af den art og i det omfang, vi i dag står med, er det i øvrigt på sin plads at minde om, at der også findes konventionsbestemmelser, som anerkender, at enhver nation suverænt

har ret til at varetage sin økonomiske, sociale og kulturelle udvikling.

Statsministeren bygger med andre ord på konventionstolkninger, som tendentiøse ”ekspertes” i årenes løb har udviklet gennem for megen omgang med hinanden og for lidt omgang med virkeligheden og teksterne.

Hverken disse eksperter eller Godhedsindustrien har imidlertid monopol på tolkning af konventionerne. Og de har slet ikke ret til at bestemme over selvstændige landes fremtid.

Der er da også lande, som ikke vil med ud i den afgrund, de europæiske toppolitikere er i færd med at føre vor verdensdel ned i:

Japan har f.eks. ikke villet acceptere en ødelæggelse af det japanske samfund efter den Gammeltoft-Hansenske model (se f.eks. <http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2013/07/13/japan-og-syd-korea-flyver-under-radaren/>). Dette har end ikke hindret, at Japan på et tidspunkt besatte posten som flygtningehøjkommissær i FN.

Og Australien nægter helt at modtage båd-flygtninge, ligesom man afskærer dem, der er kommet ulovligt ind i landet, fra overhovedet at få behandlet en asylansøgning se f.eks.:

<http://ekstrabladet.dk/nyheder/krigogkatastrofer/australien-vend-flygtningebaade-omdet-virker/5531324> og <https://www.youtube.com/watch?v=WzCB-N8WxFg>).

EU og Dublin-forordningen

Det gør det ikke bedre, at de uholdbare tolkninger af flygtningekonventionen også har været udgangspunkt for udformningen af EU's rebuslignende, nærmest ulæselige og i alt fald aldeles verdensfjerne såkaldte Dublin-forordning (Forordning nr. 604/2013), som statsministeren støtter sig til.

Denne forordning har til forudsætning, at EU's ydre grænser beskyttes, hvad de som bekendt ikke bliver. Men i kraft af retsforbeholdet er Danmark i øvrigt ikke bundet af forordningen - vi har blot indgået en såkaldt parallelaftale om at følge den, og en sådan aftale kan siges op.

Bitter nødvendighed har i øvrigt ført til, at flere medlemmer af EU nu har sagt fra:

Ungarn besluttede i juni 2015 at indstille modtagelsen af asylansøgere, der havde krydset grænsen til andre EU-lande. I september 2015 tilkendegav Tjekkiet, at man ikke ville respektere forordningen og behandle asylansøgninger fra syriske flygtninge eller lade dem fortsætte deres rejse til andre steder. Bl.a. Ungarn, Slovakiet og Polen, har også nægtet at underkaste sig en kvotemæssig fordeling af asylansøgere. Visse af østlandene vil overhovedet ikke have muslimske flygtninge på deres territorier.

Nok er nok

En dansk regering har med andre ord juridisk belæg for i en for landet meget kritisk situation at prioritere hensynet til danskeres kollektive tryghed og velfærd forud for

hensynet til de enkelte flygtninge og indvandreres interesser.

Faktisk anerkender folkeretten ganske bredt, at et statsstyres første pligt er at beskytte statens befolkning. Ingen stat kan derfor ved en konvention bindes til noget, der ødelægger statens eget grundlag.

Et land kan således med fuld ret sige fra, når personer udefra trænger sig ind i et omfang, der truer både borgernes tryghed og selve statens grundlag.

Ole Hasselbalch

Det er næsten ikke til at bære

Journalisternes medlevende, sørgmodigt anklagende øjne, når de beretter om "flygtninge" krisen.

Journalisternes medlevende, sørgmodigt anklagende øjne, når de beretter om "flygtninge" krisen.

Deres inkvisitoriske spørgsmål, som lader forstå, at vi - naturligvis - skal tage imod folkevandrerne fra Mellemøsten og Afrika. Deres idealiserende rapporter om "venligboere" af alle slags. Pustet op og vinklet, så at det ser ud, som om at dette tankeløse fåtal dækker folkestemningen.

Deres idealisering og troværdiggørelse af amokløbne humanitære organisationer.

Deres foragt for de medborgere, der betaler prisen i form fremmedkriminalitet, overbelastning af sundheds- og skolevæsenet og sprængning af de sociale budgetter.

Deres ligegladhed med de millioner af europæiske unge, der døjer med arbejdsløshed og mangel på boliger.

Politikerne, der med ansigtet i alvorlige folder må lade, som om det er muligt at gøre det umulige.

Virkeligheden er jo, at vi intet kan stille op. Det vil ødelægge Europa at lade folk i de lande, hvor børnebomben er eksploderet, flytte hertil. Disse mennesker vil uanset

alle tænkelige hjælpepakker i nærområderne heller ikke kunne reddes dér. Det er nemlig ikke er muligt at redde nogen, der ikke vil redde sig selv.

Syrien havde i 1950 3,5 millioner indbyggere, nu er der over 20 millioner. Det ville svare til, at Danmark nu havde over 25 millioner indbyggere. Hvordan havde her så set ud? Samme udvikling aflæses i land efter land i Mellemøsten og Afrika.

Hvor ville det være forfriskende at se journalisterne tage afsæt i denne simple kends-

gering. Eller bare én eneste politiker, der svarer lige ud:

"Kære ven: Der er intet at stille op. Hvis vi tager imod disse mennesker, vil Europa gå under i kaos. Og uanset hvad vi gør i deres nærområder, vil det dog ikke løse det problem, folkene dér selv har skabt. Erfaringens skole er den dyreste af alle, men tåber vil ikke lære i nogen anden skole. Skal ulykkerne indtræffe, førend du vil forstå?"

Ole Hasselbalch

Konventioner

Man har som udgangspunkt ingen ret til at o

Øresundsbroen: Nordisk

At de humanistiske konventioner befinder sig i det værste stormvejr nogensinde, kan der ikke herske nogen som helst tvivl om. Tendenser og manifestationer herom er ganske utvivlsomme. Det bedste sted at begynde undersøgelsen er at se på den retstilstand i henhold til folkeretten, der er gældende i det fuldstændige fravær af de humanistiske konventioner og den verden af giftig hellighed, der omgiver dem.

Det folkeretlige udgangspunkt er klart nok. Den eneste stat, på hvis territorium man har ret til at opholde sig, er hjemstatens (det vil i reglen være fødselsstatens). Man har som udgangspunkt ingen ret (end ikke nogen "menneskeret") til at opholde sig på nogen anden stats territorium. Sådan er det folkeretlige udgangspunkt. Gyldige traktatretlige regler kan føre til en anden tilstand, ingen tvivl om den ting (og her kan de såkaldte "menneskerettigheder" ulykkeligvis gøre sig gældende og både bebyrde og svække den suveræne nationalstat, hvad der også er meningen med dem). Omvendt gælder det også, at den suveræne statsmagt ensidigt kan skærpe indrejseadgangen ved at indføre visumtvang over for borgere fra et eller flere lande (eller over for alle!), hvilket indebærer en forhåndsbetingelse for overhovedet at melde sig ved grænseovergangsstedet. Men om det folkeretlige udgangspunkt er der ingen tvivl.

Dette udgangspunkt er – globalt anskuet – stadig hverdag og ufravigelig praksis de

fleste steder i verden. Det afspejler sig i stort og småt. "Given leave to enter the United Kingdom", hedder det i paspolitiets afstempling ved indrejse i Storbritanien. I mangel af nogen ret til indrejse får man lov til det (i et bestemt tidsrum). Omvendt har det britiske pas en florumvunden vending, hvorefter Hendes Majestæt "anmoder om og fordrer, at bæreren af dette pas" kan indrejse i anden stat, idet dette ikke er nogen selvfølge. Blot fordi mangt og meget er blevet anderledes i vores lille del af verden, så er de det ikke i nogen bred almindelighed.

Danmark gjorde tidligt erfaringer med et grænseoverskridende samarbejde, der var så vidtgående som vel tænkes kan. Tanken er på det nordiske samarbejde, der fuldendtes efter krigen. Det omfattede såvel pasfrihed som ret til både ophold og arbejde på andet nordisk lands territorium. Dette på et tidspunkt, hvor arbejdstilladelse aldeles ikke hang på træerne i de europæiske lande. Det fulgtes op af et vidtgående politisamarbejde. Vi har meget gode erfaringer med dette samarbejde og har fortsat stor glæde deraf. Det skyldes opfyldelsen af en række forudsætninger, der sjældent ses i anden sammenhæng (og aldrig i den sammenhæng, der er unionsbestræbelsens). Især må de skandinaviske lovkommissioners arbejde fremhæves. De havde i mange årtier arbejdet målbevidst og grundigt på at tilvejebringe nordisk retsenhed i videst muligt omfang, og de havde i høj grad haft heldet med sig. De havde den fordel at ar-

bejde med nationale kulturer, der var i familie med hinanden, og med folkeslag, hvis spontane vurderinger i alle spørgsmål om kultur, herunder retskultur, ofte var noget nær sammenfaldende. Hertil kommer, at regelværket opfyldte den grundbetingelse, at samarbejdet både bebyrdede og begünstigede samtlige deltagende stater, hvilket netop er den afgørende forskel i forhold til de humanistiske konventioner, der kun forlanger noget af landet og absolut intet giver det til gengæld.

Nogen skade er som bekendt sket i dette samarbejde i den seneste tid. Flodbølgen af tilrejsende er, som det vides, årsagen hertil. Pastvang gælder igen ved indrejse til Sverige, og meget skærpet overvågning fra Sveriges side af Øresund gør sig gældende. Hvor dette skal ende, er ikke til at sige.

Og nu fra et sjældent vellykket eksempel på et vidtgående traktatsamarbejde til de humanistiske konventioners område, hvor der ikke er langt mellem fiaskoerne, og hvor specielt flodbølgen af ubeføjede tilrejsende (især fra de muhamedanske lande) blev den virkelighedens prøvesten, som de humanistiske ambitioner led deres skibbrud på. Dette er i den seneste tid gået hen og blevet et centralområde for den folketingspolitiske opmærksomhed, ikke i den form, at man tidligt og silde ivrer for dem og hævder deres hellighed, noget vi ellers er vant til, men tværtimod i den form, at det er gået hen og blevet en politisk slagvare

er i modvind

opholde sig på nogen anden stats territorium

pasunion sat på pause.

at anfægte dem, så tvivl om dem og ligefrem angribe dem, noget vi aldrig har set før. Det er naturligvis meget lykkeligt, også selvom man må minde sig selv om, at det i dansk politik gælder, at selv principielle synspunkter sørgeligt ofte har en kort levetid, og at der godt kan være tale om "prøveballoner", der snart kan blive skudt ned. Dog er det mere sandsynligt, at vi nu er nået så langt, at konventionsverdenens ukrænkelighed og uantastelighed er definitivt forsvundet. Den har mistet sin uskyld. Og der gælder det samme om denne uskyld som om enhver anden uskyld: En gang mistet, aldrig genvundet. Det anskues nu som legitimt og noget ganske hverdagsagtigt at anfægte dem, og det ser endelig ud til, at konventionsverdenens tilhængere er i defensiven. Hvis dette er et blivende resultat, så er der allerede tale om en meget betydelig sejr, set fra den nationale interesses synspunkt.

Den traktatmæssige virkelighed i dagens Europa gav sine afgørende stikord til denne den fremherskende tendens i vor nationale politik. To traktatværker er sunket i grus, Schengen "med de mange lukkede grænser" og Dublin-forordningen, som medlemslandene på stribe ganske enkelt blæser på. Og fra virkelighedens kateder blev de europæiske folk belært om, at konventioner kan man godt overtræde, uden at der sker noget ved det. For det gør der ikke her, eftersom EU er rådvild tilskuer til disse begivenheder, som det ellers var dets opgave at bemestre. Det røber verdensfjernhed at

kunne skabe et regelværk, som man derpå ganske enkelt ikke er i stand til at håndhæve. Derved udstiller unionsbestræbelsen en svaghed og magtesløshed, der kan gå hen og blive fatal. For hvor dybt stikker denne afmagt? Lige nu tåler unionsbestræbelsen ikke sammenstødet med den suveræne statsmagt, der viser næb og kløer, og den trækker det korte strå over for nationale bestræbelser, der ikke vil finde sig i en utøjlet tilstrømning af fremmede. Måske er det mere end blot Schengen og Dublin, der er i fare – vi kan endnu ikke vide det. Men vi kan dog fastslå, at den gradvise tilnærmelses politik lige nu er afløst af, at medlemslandene løber i den stik modsatte retning.

Signalerne i den hjemlige politik er nærmest opsigtsvækkende. Minister Støjberg lod sig forlyde med, at hun gerne tog "processrisikoen" på sig ved måske at gå til kanten af den europæiske menneskerettighedskonvention. Hvem mon har lært fruen det ord? Men det er naturligvis rigtigt, at det er den ærligste sag af verden, at en sags to parter har hver sin retsopfattelse.

Ganske mange stemmer, både journalistiske og politiske, har i slipstrømmen meldt sig med forventelige dybsindigheder om, at flygtningekonventionen ikke skulle være "tidssvarende" og derfor tiltrænge en "modernisering". De folk kunne gerne have sparet sig ulejligheden. Det eneste, som de opnåede, var at demonstrere deres egen uvidenhed om sagen. Den er faktisk blevet

moderniseret. Og det var takket være denne modernisering, at problemet overhovedet blev til. Problemet var aldrig blevet til uden den. Med den bekendtgørelse af 31. januar 1967, som Poul Hartling den 12. juni 1968 satte sit navn under, udvidedes flygtningekredsen fra personer, der var flygtninge ifølge den anden verdenskrigs begivenheder, til alle og enhver i verden, der måske kan kalde sig flygtninge og i hvert fald gør det. De, der tigger og beder om en modernisering, fik den for længe siden med det resultat, at vi nu alle sidder kønt i det.

Lad dem hyle op! At lytte efter dem vil blot betyde, at vi går fra et stort problem til et, der er endnu større.

Cand.jur. Jack Kombeck

Ungarns premierminister Viktor Orbán om den muslimske invasion

I sin tale 1. december ved den årlige konference i rådet for ungarere i udlændighed kom Viktor Orbán ind på tendenser i den globale udvikling, EU og folkevandringen til Europa. Vi bringer nedenfor uddrag af de dele af talen, som omhandler disse emner.

Viktor Orbán møder pressen i Bruxelles

Mine damer og herrer.

"Der er en mulighed for, at vi inden for de næste få år vil komme til at opleve, at vi gradvist glider ind i en ny verdensorden. De største ændringer finder sted inden for verdensøkonomien. Tidligere troede man, at forskydningen af det økonomiske tyngdepunkt imod øst var et midlertidigt fænomen, og at tyngdepunktet ville svinge tilbage, og at den økonomiske orden, som har eksisteret i de seneste 400 til 500 år, ville blive genetableret med Vestens økonomiske dominans. Forventningen om, at forskydningen imod øst var midlertidig, kan vi nu afløse. Det er ikke en midlertidig forskydning. Det er selve den nye orden. År for år bliver det mere og mere tydeligt, at forskydningen af det økonomiske tyngdepunkt er den realitet, som vil fastlægge vor tilværelse i de kommende årtier. Den økonomiske verdensorden, som bygger på Vestens dominans, rinder ud i løbet af få år. Japan viste, som en blomst i reverset, at man kan få succes i Østen, hvis man organiserer økonomien i overensstemmelse med vestlige principper, og det var måden,

hvorpå landet blev verdens næststørste økonomi. Men vi anså aldrig Japan som værende i strid med den vestlige verdens økonomiske dominans. Japan blev snarere betragtet som en del af den. Men der er sket meget i mellemtiden: Kina er dukket op - tillige med Indien og den arabiske verden. I går vendte jeg tilbage fra en besøg i Iran, og jeg må sige, at forskydningen af det økonomiske tyngdepunkt imod øst er af afgørende betydning for den økonomiske verdensorden.

Denne forskydning følges af en ændring af det militære verdenskort. Heldigvis angår det ikke os i Europa, men da vi er del af den vestlige militære orden i kraft af vort medlemskab af NATO, har det indflydelse på det samfund, vi lever i. Vi må se i øjnene, at æraen med vestlig dominans rinder ud, ikke blot når det drejer sig om økonomien, men også den militære dominans. At forstå dette og dets konsekvenser og at inkorporere disse fakta i vor tænkemåde er en stor intellektuel udfordring i de kommende år.

Og endelig har disse globale forskydninger også politiske konsekvenser for visse politiske opfattelser, som tidligere havde afgørende betydning for vor tilværelse, og har i løbet af de seneste ti til femten år vist sig at være en mundkurv eller ufrihed. En æra baseret på menneskerettigheder som filosofisk fundament er snart forbi, - et fundament, ifølge hvilket enhver, som afveg fra denne opfattelse, forbrød sig imod verdens storslåede værdier. I løbet af det seneste år har vi set, at verdenspolitik baseret på eksport af vestligt demokrati er slået fejl. Hvor vi end forsøgte at eksportere vort demokrati, var det en kamp at finde aftagere, og når vi fandt en aftager, viste den sig at repræsentere en minoritet.

Over hele verden forårsagede vi mere smerte og ballade med vores eksport af demokrati, end den smerte og ballade, som vi ønskede at lindre. Det er sørgeligt, og jeg er ikke spor glad for at præsentere denne konklusion, men den er sandheden. Jeg tror også, at den model, som forsøger at beskrive hele verden ud fra menneskerettigheds-

perspektivet og præsenterer den som noget, alle skal efterleve, er mindre og mindre efterspurgt. Det er på tide, vi vender tilbage til virkeligheden og realpolitik. Jeg vil endda vove at sige, at det er slut med at eksportere demokrati og menneskerettigheder.

Jeg vil sige nogle ord om den udfordring, som har vor største opmærksomhed, og som vedrører de ungarere, som bor her, mest. Udfordringen er vor tids masseimmigration. I moderne politisk korrekt sprogbrug bør det kun kaldes "immigration", men i realiteten er det vor tids massefolkevandring, og det er slet og ret en invasion af Europa. De kommer her ikke bare, de indvandrer ikke bare, de invaderer simpelt hen Europa. Og der er blevet skabt en absurd koalition. Jeg siger ikke, at denne absurde koalition var årsag til folkevandringen, for det kan godt være, at det forholder sig omvendt, og at denne absurde koalition blev skabt af folkevandringen. Jeg vil ikke gå ind i den debat lige nu. Jeg vil blot fastslå, at vi på nuværende tidspunkt ikke har et fast grundlag for en reel forståelse af dette fænomen. Men der findes en absurd koalition, som omfatter et netværk af menneskesmuglere, som beskæftiger titusinder af mennesker og forretningsinteresser for milliarder af Euro, en flom af menneskerettighedsaktivister, som bliver betalt af meget indflydelsesrige forretningsfolk samt nogle ledende politikere i EU. Det er denne absurde koalition, som har fået os til at transportere mennesker, som er tvunget til eller har besluttet sig for at forlade deres hjemlande, til Europa. Det drejer sig ikke om manglende evne til at afvise dem eller stoppe denne trafik; vi organiserer selv denne trafik, vi sender fartøjer til at samle dem op, vi sætter selv de love ud af kraft, som skulle sikre kontrol, sortering og en

fornuftig indvandringspolitik. Den ene europæiske politiker efter den anden ophæver disse foranstaltninger og skaber en situation, som gør det til en slags moralsk krav, at europæiske politikere selv skal transportere disse mennesker til Europa. Nu drejer debatten sig om, hvordan de kan blive transporteret på den mest komfortable måde - med minimalt besvær og maksimal sikkerhed - til de steder, som de selv vælger, til de lande, de finder mest tiltrækkende.

Mine Damer og Herrer.

Lige fra begyndelsen har det været Ungarns standpunkt, at vi skal gå længere end til blot at beskytte ungarske samfund mod de uønskede effekter af denne invasion - skønt der ikke er nogen tvivl om, at det er vor pligt i henhold til grundloven. Vi vil opfordre Europa til ikke at føre sådan en politik. til ikke at tillade og transportere hundredtusinder af mennesker ind i Europa uden kontrol, uden at kende deres identiteter, deres faktiske hjemlande og deres hensigter, og uden at have nogen som helst idé om, hvordan vi skal kunne leve side om side med dem. Så Ungarn er gået længere end til blot at beskytte vor egen grænse; vi er også trådt ind på den europæiske scene, fordi vi opfatter truslen som en trussel mod Europa, og vi har fortalt på den europæiske scene, hvad vi mener om dette fænomen. Det var en svær beslutning, og vi var nødt til at tage flere forhold i betragtning. Det er indlysende, at hvis man går ud i solen, så bliver man solbrun; og hvis man træder ind i projektørlyset, så vil alle se på en, og det kræver evner, som går ud over Ungarns traditionelle diplomatiske evner, som sigter imod simpel overlevelse. Men vi indså, at i dette tilfælde ville vi ikke kunne forfalde til en sløv og lunken "det går nok"-holdning. Vi kunne ikke sige, at den sædvanlige smarte ungarske tankegang ville gøre os i

stand til at finde en måde at undgå alle de ubehageligheder på, som følger med. Vi gjorde meget mere end det. Vi trådte åbent og direkte ind på den europæiske politiske scene og sagde: "Kære europæere, gør det ikke, det vil ikke gå godt".

I denne kreds er det ikke vanskeligt at vise det absurde ved situationen, og jeg vil ikke bruge nogen få ord på det. Tænk på, hvor mange kontrolforanstaltninger I skulle igennem, før I fik lov til at komme ind i det land, I havde valgt at immigrere til, foruden at I skulle sværge at ville respektere dette lands love. Og tænk jer, nu har vi ingen af disse kontroller. EU-borgere fra lande, som ikke er medlemmer af Schengen - for eksempel bulgarere - møder meget større hindringer, hvis de vil rejse gennem Europa, end immigranter fra for eksempel Syrien møder. Det er absurde forhold, der som andre politiske forhold viser, at vi er nødt til at finde en løsning. Og forestil jer reaktionen, hvis I ved jeres ankomst havde anført på jeres ansøgning om opholdstilladelse i USA eller Canada, at de religiøse symboler, som anvendes i jeres nye land, skal fjernes, da I som nyankomne ikke bryder jer om de symboler, som flertallet af landenes indbyggere bruger. I dagens EU er det ikke bare et forslag, man kan fremføre; europæiske politikere støtter det synspunkt, at minoriteter, som kommer rejsende til deres lande, med loven i hånd skal kunne forlange de indfødtes religiøse symboler fjernet, fordi de fornærmer de nyankomnes følelser. Det er absurde forhold, og hvis vi ikke højlydt siger, at de er absurde, vil vi ikke være i stand til at beskytte os imod den slags udfordringer. Fornuften gør oprør, mine damer og herrer, hvis man besøger Bruxelles for ofte.

For Friheds demonstrationer har fået en forrygende start i 2016.

Den 23. januar deltog tre kendte gæstetalere fra England: Tommy Robinson, Anne Marie Waters og Paul Weston.

Den 6. februar deltog endnu en gæstetaler fra England: Gavin Toby - kendt som "mosque-buster", foruden Lars Hedegaard og Hans Erling Jensen.

For Frihed vil for fremtiden holde demonstration fra Axeltorv i København den første mandag i hver måned kl. 18:00.

Alle fredelige og frihedselskende mennesker er velkomne.

PEGIDA / FOR FRIHED

Paul Weston, Tania Groth, Anne Marie Waters og Tommy Robinson.

Endnu en myte punkteres

Igennem 80'erne og 90'erne hed det fra indvandrerlobbyen, at Danmark altid havde haft indvandring, og at den igangværende indvandring blot faldt i tråd med historien.

Denne myte blev imidlertid punkteret af blandt andet denne artikels skribent gennem et kapitel til antologien "Grænser for indvandring?" fra 2003 (ISBN87-91107-05-9).

Sidenhen skulle befolkningen acceptere indvandringen fra den tredje verden, fordi den var samfundsmæssig og økonomisk nødvendig som følge af den demografiske udvikling med færre i den arbejdsduelige alder og flere ældre medborgere. Da den ene rapport efter den anden efter årtusindeskiftet godtgjorde, at indvandrere fra tredjeverdenslande i enhver henseende var en kæmpe byrde for samfundet, blev også den myte punkteret.

Nu klamrer indvandringens talsmænd, godt akkompagneret af Dansk Arbejdsgiverforening, sig til endnu en myte, nemlig at højtuddannede indvandrere er uomgængelige for virksomhedernes overlevelse på længere sigt. Indtil videre er billedet imidlertid et helt andet: Selv såkaldte højtuddannede indvandrere har meget svært ved at finde fodfæste på arbejdsmarkedet, og kun ganske få virksomheder melder om problemer med at finde kvalificeret arbejdskraft til yderst specifikke jobs.

Uddannelsesforsker og professor i udviklingspsykologi Heiner Rindermann fra *Technische Universität Chemnitz* skriver i en artikel i Focus 43/2015 under overskriften *Ingeniører på realskoleniveau*, at uddannelsesstandarder i Afrika, Mellemøsten og Forasien er så lav, at indvandrere herfra ikke har faglige kvalifikationer til at kunne varetage avancerede jobfunktioner i tyske virksomheder.

Heiner Rindermann underbygger dermed professor emeritus dr. phil. Helmuth Nyborgs forskning, at den samtlende "humankapital", herunder IQ, falder i et vestligt land, der modtager mange indvandrere fra den tredje verden med store konsekvenser for de offentlige finanser, samfundsordenen og den sociale ro.

Heiner Rindermann skriver, at internationale komparative studier viser, at sammenlignelige uddannelser i USA og Tyskland har et fagligt niveau, der ligger ca. tre uddan-

Heiner Rindermann

nellesår over tilsvarende uddannelser i Mellemøsten og Forasien og hele fire et halvt uddannelsesår over tilsvarende uddannelser i Afrika.

Sammenlignes eksempelvis nyuddannede ingeniører fra Golfstaterne med tilsvarende tyske ingeniører, så er forskellen, hvad der svarer til mellem to og fire uddannelsesår. Dette billede bekræftedes for nylig i et forskningsstudie i Chemnitz, hvor asylansøgere med universitetsuddannelse bag sig i gennemsnit scorede en IQ på 93 i opgaver i matematisk-logisk tænkning.

Ifølge Chemnitz-professoren er der for indvandrere udviklingsmuligheder igennem de vestlige uddannelsessystemer, imidlertid er der en arvelig indbygget begrænsning, hvilket flere undersøgelser på grundskoleniveau har vist, hvor forskellen i fagligt niveau mellem etniske europæiske børn og indvandrerbørn i gennemsnit ligger på et par skoleår. Indvandreteres lavere IQ forstærkes yderligere af hyppige ægteskaber mellem nærtbeslægtede. Derfor lyder Rindermanns dom: "Disse mennesker vil få svært ved at klare et moderne lands tekniske og kulturelle kompleksitet".

Indvandreteres manglende succes i samfundet fører til frustration og forklares med

beskyldninger om diskrimination. Resultatet bliver et liv på overførselsindkomst ofte suppleret med hengivelse til religion, sport, musik og/eller kriminalitet.

Rindermann kommer i Focus-artiklen ikke ind på, om voldspotentialt iblandt indvandrere fra muslimske lande er kulturelt, religiøst eller IQ-relateret. Imidlertid konstaterer han, at 60% af alle fængselsindsatte i Frankrig har muslimsk baggrund sat over for en befolkningsandel på 12%, altså en fem gange overrepræsentation. I Belgien er muslimer otte gange overrepræsenterede i fængslerne, mens tallene for Holland og Storbritannien er fire gange. I Berlin er immigranter mere end tre gange overrepræsenterede i forbindelse med domfældte voldsforbrydelser, og overrepræsentationen er mere en syv gange så høj ved voldtægter.

Ifølge Rindermann afstedkommer den større etniske og kulturelle diversitet og den afledte religiøse dogmatisme i de vestlige samfund, at tilliden til myndighederne smuldrer, statsmagtens skrøbelighed øges, indkomstforskellene vokser og kriminaliteten stiger, alt imedens kvindernes, de homoseksuelles, jødernes samt kritiske intellektuelles og satiretegneres borgerrettigheder sættes under pres.

Prisen for indvandringen betales også af offentligt ansatte så som politibetjente, lærere, brandfolk, læger, sygeplejersker, sagsbehandlere, offentlige anklagere og dommere, hvis hverdag er blevet betragteligt besværliggjort og gjort langt mere risikofyldt end tidligere.

Professoren giver også de politisk korrekte medier, der af mange tyskere betegnes som *Lügenpresse* eller lidt pænere *Pinocchio*

Presse, et nyrehug ved at anføre, at de fremstiller indvandringsrelaterede begivenheder i forvrænget form, der intet har med virkeligheden at gøre. Den skandaløse fortællelse i medierne i over en uge efter overgrebene i Köln nytårsaften var blot endnu et bevis herpå.

Merkels anlagte indvandringspolitiske kurs har Rinderman ikke meget til overs for. Den beskrives som meget lidt ansvarlig

over for samfundet. Rindermann skriver lige ud, at de fleste politikere kun tænker kortsigtet og på at opnå god medieomtale, mens følgerne af deres fejlagtige beslutninger må bæres af befolkningen – i særlig grad af de lavere sociale klasser – i årtier, ja århundreder. Måtte indsigt og fornuften dog snart indfinde sig hos de snakkende klasser!

Søren Lind Jensen

Hvad nu hvis...

kristne igangsatte en religiøs opstand mod den muslimske verden?

Forestil dig, at en ung kristen rejste til en hovedstad i Mellemøsten og sprængte sig selv i luften på en offentlig plads og dræbte hundredvis af mennesker i Jesu navn. Forestil dig et par kristne fundamentalister, som dukker op i et indkøbscenter i Riyadh, Dubai eller Al-Doha bevæbnede med M16-geværer og uden nåde dræber hundredvis af ubevæbnede mænd, kvinder og børn.

Forestil dig medlemmer af en yderliggående kristen gruppe iført Tempelridder-dragt, som påberåber sig æren af disse massakrer og erklærer sig fast besluttede på at genoprette Kristi Rige og at indføre hans disciples herredømme i et Himlens Kongedømme.

Forestil dig lyden af munke og præster, som råber fra højtalere i kirker og tempel i den arabiske verden og kalder muslimerne vantro og beder Gud om at udrydde dem alle.

Forestil dig, at disse fanatiske religiøse grupper og talrige af deres tilhængere får opholdstilladelse i alle muslimske lande, og at de får bevilget statsborgerskab på trods af grusomheder begået af deres medlemmer, efter at de har fået lov til at holde møder og hadeprædikener og endog har fået adgang til muslimske parlamenter og råd.

Forestil dig, at de får gratis undervisning, bolig, arbejde, kapital til start af forretning, mens nogle af deres medlemmer stadigvæk dræber muslimske kvinder og børn foruden journalister, som kritiserer dem for at oprette

Båret af en kristen demonstrant i et muslimsk land?

Utænkeligt!

zoner, hvor muslimsk politi og myndigheder er forment adgang.

Forestil dig, at disse kristne grupper erklærer krig mod muslimsk kultur og forlanger, at myndighederne skal servere svinekød og alkohol i muslimske skoler og restauranter.

Hvordan ville muslimer reagere, hvis et teater, en café eller et stadion, som deres børn benytter, blev sprængt i luften af kristne ekstremister? Hvad ville muslimer føle, hvis deres religion og kultur blev forbandet hver søndag i kristne kirker i Mellemøsten? Ville muslimer så være i oprør, hvis en muslimsk Trump foreslog forbud imod indvandring af kristne?

Muslimer burde bøje deres hoveder i skam og græmmelse over deres undervisningsniveau, deres opvækst, deres regeringssystem, deres religiøse ritualer, deres ekstremisme og reaktionære tankegang, deres

komplet forskruede tolkning af deres forældede religiøse skrifter og deres ligegyldighed over for menneskelig udvikling og sameksistens med resten af verden, og holde op med at sige, at islamiske terrorister ikke har noget med islam at gøre.

Muslimer bør kikke indad, dybt ind i deres egne sjæle og sige undskyld til verden for deres fanatikeres foragtelige handlinger, som er resultatet af deres mangelfulde forståelse af islam.

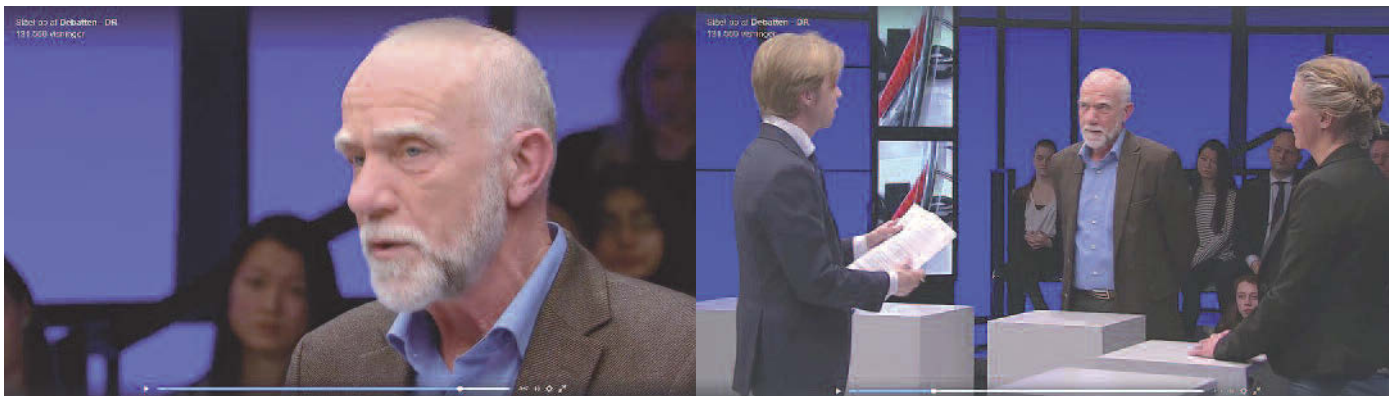
Kan muslimer forestille sig, hvad der vil ske, hvis kristne bliver presset - i deres egne lande - hinsides grænsen for deres kulturelle tolerance, og giver pokker i deres vestlige værdier og principper?

Kan muslimer forestille sig konsekvenserne af en borgerkrig mod dem i den vestlige verden?

Cherif Al-Ayouty

”Vi skal lukke vore grænser,
og vi skal lukke Europas ydre grænser;
og det kan ikke ske hurtigt nok!”

**Udsnit af debattør Poul Højlunds
udtalelser under Debatten i DR d. 22. januar kl. 13:00.**

Poul Højlund:

Vi hjælper ikke dem, der har mest hjælp behov. Vi hjælper de få stærke, som er klarede med at komme hele vejen til Danmark, og de svage bliver siddende tilbage, de fattige bliver siddende tilbage, og du (ordstyrer Clement) sagde før, at FN-systemet manglede 30 milliarder. Nu kan vi se, at alene med den "høst", vi har fået i år, skal vi bruge 48 milliarder frem til 2020. Dem skulle vi have sendt til FN i stedet for, så vi kan hjælpe, hvor der er hjælp behov.

Clement:

Så du siger i virkeligheden, at hver gang vi tager imod en flygtning, hver gang vi bruger 1000 kr. herhjemme, så handler vi ikke moralsk rigtigt, vi handler ikke generøst, vi handler faktisk forkert?

Poul Højlund:

Vi handler forkert, og vi handler kortsigtet, og vi handler alene på grund af vores, som vi alle sammen har, store medfølelse, og jeg er ikke i tvivl om, at hele Danmark vil hjælpe alt det, hele Danmark kan; men det kan vi ikke holde til. Vi kan ikke holde til det økonomisk. Vi gør mere skade end gavn med vores hjælp. For hver gang vi hjælper herhjemme, så kunne vi have hjulpet 1000 i nærområderne.

Det er en permanent folkevandringsituation, vi står over for, og den løser vi ikke ved at tage dem til Europa og ved at forsøge at integrere dem. Vi skal løse den i nærområderne.

Clement:

Men Højlund, siger du så, at vi burde i Danmark i virkeligheden den dag i morgen ikke tage imod en eneste flygtning?

Poul Højlund:

Præcis. Og jeg mener også, det har jeg sagt i lang tid, at vi skal sørge for at lukke vores grænser, og vi skal lukke Europas ydre grænser; og det kan ikke ske hurtigt nok.

Dødningehovedet bag humanismens maske

Rothstein har været en velkendt fortaler for fremmedkursen siden begyndelsen af 90'erne, og han er ikke blevet klogere af de senere års begivenheder. Hele tiden har han den moralsk løftede pegefingert oppe. Hovedargumentet er, at "vi ville gøre det samme", hvis vi var i de aktuelle migranternes situation, men giver det dem en stærkere moralsk position? Europæerne strømmede ganske rigtigt til Amerika, da der var nød her, men det moralske i en sådan sag skal jo i høj grad også dømmes ud fra modtagerens perspektiv. I Amerika var det indianerne, som selvfølgelig havde ret til at forsvare sig, men de var simpelt hen ikke stærke nok. Alene derfor har de i dag fået en lidet attråværdig offer-status, som ingen kan forlange, at europæerne frivilligt skal efterstræbe (og i øvrigt var det jo netop heller ikke de nuværende europæere, der udvandrede til USA og skal bøde for det). At europæerne i dag potentielt kunne være stærke nok til at modstå fremmedinvasionen, gør ikke modstandssagen her mindre moralsk end diverse (andre) "indfødte" folks. Og at både datidens europæeres og nutidens tredje verdens folks migration er "forståelig" osv., gør ikke deres bestræbelser på andres område mere moralske. Rothstein gør dog meget ud af sin store "empati" for personer på flugt (i forhold til de "kyniske" indvandringsmodstandere), men det er altså en ensidig empati (som empati over for uforenelige interessegrupper vel må være), hvor der er valgt side til fordel for indtrængerne, skønt afsavnene og lidelserne forårsaget af muslimernes hærgen her så sandelig allerede er til at tage og føle på.

Klaus Rothstein:
Flugten til Europa
 Et essay om asyl og migration.

Tiderne Skifter, 2015.
 183 sider.
 249 kr.

KLAUS ROTHSTEIN FLUGTEN TIL EUROPA

ET ESSAY OM ASYL OG MIGRATION

Rothstein tror at have en bedre sag ved at kalde nutidens europæere "privilegerede", mens der tildeles de andre en ret skyldfri offerrolle, men europæerne har da så sandelig ikke stjålet deres relative velfærd fra nogen, men selv skabt den og ikke forhindret andre samfund i samme bestræbelse. At Vestens – indrømmet tit kortsynede – interventioner skulle gøre os grundlæggende ansvarlige for Mellemøstens og Afrikas situation, er endnu en antivestlig konspirationsteori, for der har jo været alle mulige lejligheder til at opbygge ordentlige samfund på egne præmisser, med olierigdomme og tilmed enorme vestlige tilskud, men chancerne er bare forpasset igen og igen, altoverskyggende pga. egen uformåenhed, "religion" og selvyk. Og hvem er i øvrigt det "vi" i Vesten, der hele tiden udpeges som forpligtet til igen at påtage sig Den Hvide Mands Byrde, fordi "vi har udplyndret deres kontinent," som Rothstein skriver? Med dette "vi" menes jo ikke blot de eliter, der har ført de udskældte krige, er blevet

rige af udplyndring o.lign., men de menige befolkninger, som i vid udstrækning har været imod dette og slet ikke selv har ført an i det (og da allermindst de nulevende generationer).

Hele tiden fører Rothsteins moralisme og horn i siden på de "privilegerede" europæere til skævheder i fremstillingen. F.eks., at der for tiden skulle være uhyre mange flere flygtninge end tidligere gælder jo kun i absolutte tal, mens det forties, at der nu simpelt hen er langt flere mennesker på kloden, så relativt kan der ikke tales om noget nyt. Det nye er, at ikke-europæiske samfunds udelighed og ansvarsløse befolkningsekspllosion (f.eks. er Syriens befolkning femdoblet siden 2. verdenskrig) død og pine skal føre til fremmedkolonisering af Europa.

Det er meget om for Rothstein at hævde, at "intet menneske er illegalt", og at alle har ret til at søge asyl i et land, når de kommer direkte fra et krigsområde. I direkte modstrid med denne definition kalder han migranter, der kommer til Rødby fra Tyskland, "krigsflygtninge med ret til at søge asyl". Det er ikke betryggende for ekspertniveauet i vort land, at forskningschef på Institut for Menneskerettigheder, Thomas Gammeltoft-Hansen, angiveligt har læst faglig korrektur på bogen...

Rothsteins iver efter at bebyrde europæerne får ham til at gøre fælles sag med den arabiske tv-station Al Jazeera, der ikke længere vil bruge betegnelsen "migranter", men kun vil tale om "flygtninge". Al Jazeera har klart en dagsorden om yderligere arabisering af Europa, men hvorfor Rothstein vil medvirke til dette, virker paradoksalt. Han henviser igen og igen til, at han er dybt præget af sin jødiske families flugt til Sverige i 1943, men hvordan dette kan føre til ønske om import af befolkninger, der om muligt gerne vil afslutte det, Hitler påbegyndte mod jøderne, står hen i det uvisse.

På den anden side af Middelhavet "begynder et nyt kontinent, hvis folk vi dybest set for-

agter og frygter som fjender, der vil tage vores privilegier". Således sortmaler Rothstein Europa moralsk, men undlader at give en realistisk beskrivelse af, hvad der ville ske, hvis forholdet virkelig var det omvendte, og europæerne måtte flygte til Afrika. En idé om det får man ved at se på, hvad der skete ved Algeriets selvstændighed i 1962, hvor de lokale fik magt som agt, og langt over en million europæere måtte flygte over hals og hoved til Frankrig, mens de tilbageværende blev skudt eller torteret til døde. Nogen vil indvende, at europæerne trods deres også positive indsats for afrikanerne var "undertrykkere" osv., men levet passivt af hårdtarbejdende værtsfolks skattepenge havde de i det mindste ikke gjort...

"Beskyt mennesker, ikke grænser," er en af de letkøbte fraser, Rothstein tilslutter sig på sin i øvrigt interessante studietur til Lampedusa, skildret i bogen. Men i nutidens verden er det dog sådan, at grænser netop i høj grad beskytter mennesker, idet de opretholder samfund, så hvis man vil beskytte mennesker, må man netop beskytte grænser. På samme måde er det alene den negative side, Rothstein fokuserer på, når han i menneskets naturlige anlæg ser "gruppeegoisme og fremmedhad", der må bekæmpes. Disse egenskaber er dog blot den defensive side af sammenhængskraft og solidaritet inden for gruppen, hvis fortsatte eksistens afhænger af grænseværet. Når dét er sikret, kan man så overveje, hvad godt man i øvrigt kan gøre udadtil. Men det er logisk umuligt at slutte fra andre folks manglende evne til at opbygge et ordentligt samfund til en forpligtelse til at skulle gøre det for dem, endsiges ødelæggelse sit eget.

Rothsteins sympati for dem, der "gør noget" for flygtningene i Europa, giver af og til ufrivilligt parodiske beskrivelser, således fra hans besøg i en venstreorienteret syditaliensk kommune, hvor man bekæmper affolkning ved at tage migranter til sig. Han citerer begejstret en filminstruktørs ord om, at "den største utopi, som er gået i opfyldelse, er ikke Murens fald, men det, som er lykkedes i Riace og andre små calabresiske byer". Men hvordan kan det lade sig gøre? "For hver beboer modtager kommunen et beløb fra regeringen..." Kort sagt kan disse statsfinansierede utopier udelukkende lade sig gøre, så længe fremmedmængden kun er massiv på lokalt plan. I et generelt multietnisk Italien kan man næppe leve af at tolke for hinanden.

Rothsteins tilbagevendende argument mod dem, der anbefaler Australiens metode i migranthåndtering, er, at migranterne vil finde en måde at komme ind på, uanset hvad man gør. Overføres denne fuldstændige defaitisme over for at kunne påvirke en udvikling til andre politikområder, ville man opnå sære konklusioner, f.eks. mht. vvpoliets arbejde, hvor man jo aldrig vil kunne udrydde kriminalitet helt, hvilket ikke er noget argument for ikke at forsøge at holde den nede hver eneste dag. Et andet argument mod Australien-modellen er for Rothstein, at den angiveligt strider mod Flygtningekonventionen, hvilket dog så sagligt set burde være et argument imod konventionen... Desuden fremfører han, at Australien i stedet for at modtage flygtninge har genbosat dem i Cambodja, "et land som ganske vist har skrevet under på FN's flygtningekonvention, men samtidig er blandt verdens fattigste og mest korrupte". Men er det velfærd eller sikkerhed mod forfølgelse, flygtninge skal opnå?

Rothstein kan ikke andet end medgive, at det reelt oftest er ret umuligt at skelne ægte flygtninge fra migranter. Hans løsning er at lade tvivlen komme den enkelte til gode, og kombineret med, at han nægter at sætte en øvre grænse for migrant/flygtningemodtagelsen, idet man ganske magtesløst har at modtage den strøm, de udelige og højfertile områder måtte behage at udsende, er det klart, hvor "Europa" ville ende, hvis folk af Rothsteins type fik magt som agt. Det skræmmende er, at det har de faktisk, skønt de ynder at posere som magtesløse humanister i en verden, hvor de rå hersker. Faktum er, at indstrømningen ude i den virkelige verden ret uhemmet fortsætter til Europa, uanset hvor meget de såkaldte strammere så end fejrer daglige sejre i avisernes debatspalter. At have de bedste saglige argumenter nytter åbenbart lidet over for en besnærende, stadig toneangivende "moral", der altså dog er letkøbt og ensidig og i længden så vist også den mindst humane.

Peter Neerup Buhl

At forstå islam

Endnu en gang leverer Guillaume Faye sin helt egen og brillante analyse af tidens mest presserende emner. I sin nyeste bog om islams væsen og midlerne mod det er han helt på linje med de største ånder i fransk kulturhistorie. F.eks. forfatteren Cha-teaubriand (1768-1848) skrev, at "alle kim

til samfundets ødelæggelse er i Muhammeds religion". Og Alexis de Tocqueville (1805-1859), hvis indsigter om demokratiet og samfundets væsen er blandt de mest anerkendte, var efter omfattende koranstudier "overbevist om, at der i verden har været meget få religioner, som har været så ødelæggende for mennesket som Muhammeds". Den store historiker Ernest Renan skrev om islam: "Den er den evige krig; krigen, som først stopper, når den sidste søn af Ismael er død af elendighed eller terror, og er blevet forvist til ørkenens dyb. Islam er den mest totale negation af Europa; islam er fanatismen." I et tillæg til

bogen giver Faye en lang række citater fra andre fremragende åndspersonligheder med lignende vurderinger.

Islam er langt stærkere end ideologier såsom kommunisme og nazisme, fordi den er uden modernitetens svagheder, men står for et arkaisk teokrati med nogle få, primitive læresætninger, der appellerer til den udannede masse. Og i modsætning til over for andre ideologier har man i demokratierne mere end ladet tvivlen komme islam til gode. Udskejelser tolkes som afvisninger og ikke udtryk for noget islam iboende. F.eks. påstås det, at Islamisk Stats

Guillaume Faye: Comprendre l'islam

Editions Tatamis, 2015.
325 sider.
20 euro.

ugerninger intet har at gøre med islam. Ifølge Faye det samme som at påstå, at hitlerismen ikke på nogen måde repræsenterer national-socialismen, eller at stalinismen intet har at gøre med kommunismen. Tilmed over for indlysende udsagn så at sige af islam selv, således at ordet islam betyder "underkastelse", står de nyttige idioter i Vesten fast på, at islam er en "fredens religion". Hvilket dog kun er rigtigt, for så vidt der virkelig bliver fred, når alle har underkastet sig islam. De ledende "moderate" muslimer, der taler sameksistens, repræsenterer kun få og er i øvrigt efter Fayes velbegrundede mening lige så troværdige som Hitlers pacifistiske taler i 1938. Ret beset er de såkaldt moderate muslimers fordømmelse af terror etc. kun taktisk, ikke filosofisk eller moralsk.

Trods diverse interne splittelser er islam over for de vantro at betragte som en blok, hvor mere moderate afvigelser altid bliver midlertidige, fordi koranen, der for alle er referencerammen, hverken er demokratisk, fredelig eller tolerant. De muslimer (ikke mindst kvinder), der vil reformere islam uden at være anti-islam, befinder sig derfor i en tragisk situation; de lever i en intellektualistisk illusion. En "moderat islam" er lige så umulig som en projødisk nazisme, en kosmopolitisk nationalisme, en ateistisk kristendom og en liberal marxisme. De ægte muslimer véd, at islam i det væsentligste ikke kan reformeres: Det er en totalitarisme i form af Allahs lov, som ikke kan tilpasses, men bare må følges.

Sjovt nok har borgerlige politikere, i Frankrig f.eks. Sarkozy og Chirac, klart udtryk islamisk lovs uførenelighed med værtslandets, men reelt har de ligesom venstrefløjsspartierne handlet stik modsat: Banet vejen for moskéer og muslimske organisationer, kriminaliseret "islamofobi", fremmet positiv særbehandling af fremmede og ikke bremset masseindvandringen.

Faye kommer i sin velbegrundede demografiske analyse frem til, at der pt. er godt 25 millioner muslimer i EU, næsten 15% af befolkningen (og siden dét blev skrevet i sommer, er der jo sket en del...). I Frankrig er der nu 2500 moskeer, og 300 er under konstruktion eller planlægning, mange finansieret af f.eks. golfstater eller Tyrkiet (alt imens 5000 franske kirker forfalder, og den katolske kirke i Frankrig ikke har et større budget end byen Bordeaux). Undergangstruslen for Europa er ifølge Faye langt værre, end da Romerriget blev oversvømmet

af "barbarerne", for disse var trods alt etniske europæere. Islam er også langt farligere end sovjetkommunismen, der var et kun alt for typisk europæisk åndsprodukt og repræsenteredes af etniske frænder, som ikke bare blev flere og flere (tværtimod). Fayes stadige pointe er, at de stærkeste faktorer i historien først og fremmest er de demografiske og etniske, af åndskræfter de religiøse, som altid vil sejre over dem, der for tiden sættes i højsædet i Europa (det sociale, økonomiske, juridiske og humanitære). Dette handles der uden skrupler efter i Arabien og Afrika, i Kina og Japan, mens europæiske politikere opgivende sænker paraderne og lader uintegrerbare fremmedetniske strømme ind under henvisning til "vestlige værdier", knæsat via marxistiske intellektuelle efter 1945 uden sammenhæng med Vestens egentlige rødder.

Vore politikere forfærdes over graffiti på moskéer efter muslimers terrorangreb i Europa, som om det er to fordømmelige fænomener på samme niveau. Graffiti tæller i statistikken for "antimuslimske handlinger" for at vise, at parterne er lige gode om det – eller muslimsk vold i Europa ses tilmed som en forståelig reaktion på angiveligt utålelige forhold, skønt ingen befolkningsgruppe i historien har fået så meget og ydet så lidt som denne. Som Faye kommenterer: Hvordan overvinder man en modstander, man dybest set mener har ret?

Og radikaliseringen af muslimerne i Europa tiltager kun, tilmed i 3. generation. En undersøgelse fra i år viser, at 27% af alle unge i Frankrig i gruppen 18-24 år støtter Islamisk Stat, hvilket antyder, at andelen af muslimer i disse årgange er endnu større. Imens forbyder europæiske magthavere ydmygt traditionelle indfødte kulturudtryk for ikke at støde indtrængerne... Som allerede general de Gaulle udtalte om dette problem, kan man dog nok så meget forsøge at blande olie og eddike ved at ryste flasken, men efter et øjeblik er de igen adskilt. Frankrig var for de Gaulle kun Frankrig, hvis den altovervejende majoritet i landet er "af hvid race, med græsk og latinsk kultur og kristen religion".

Islams ødelæggende virkninger på samfund antydes f.eks. af, at den muslimske verden står for under 5% af menneskehedens produktion, og under islam er der gennem 1400 år udgivet færre bøger, end der udgives i et europæisk land på ét år. Islam bidrager ikke med løsninger,

men forværrer kun problemerne. Den producerer samfund langt under menneskehedens kulturelle og intellektuelle gennemsnit. Trods de mange ulemper ved islam må Faye medgive, at denne "religion" ikke er problemets inderste kerne, men blot en skærpente faktor ved de problemer, der altid opstår, når etnisk meget forskellige grupper skal dele samfund. Terrorangreb og islams fremfærd generelt kan ikke løses som separate problemer, uden at man standser og vender den fremmedetniske masseindstrømning. Akkurat ligesom det ikke nytter at tørre op efter en vandlækage, uden at man først har lukket vandrøret og øset det meste af vandet væk. Langt værre end den islamistiske terror er islamiseringen via masserne nedefra, der er som "fugten, der tærer murene". Derfor var demonstrationerne under sloganet "Je suis Charlie" meningsløse manifestationer, der maskerer det virkelige problem (i øvrigt boykottet af de fleste muslimer), fordi de ikke var et oprør mod den islamiske tilstedeværelse som sådan. Heller ikke de borgerlige politikere har forstået, at "islamofobi" er noget positivt, nemlig at forsvare sig mod islamiseringen.

Skizofrenien er også tydelig i de militære kampagner mod islamismen verden rundt, mens massebosættelsen af selvsamme fjende fremmes i selve Frankrig. Sarkozy svor at forsvare "republikkens værdier", men også han har bidraget til, at det med tiden bliver en islamisk republik, França-

rabia, hvis indbyggere ikke har mere forbindelse med Frankrig, end de nuværende peruvianere har med inkaernes rige. Andre borgerlige politikere præker mere historieundervisning for at styrke den "nationale identitet", hvilket for Faye igen er samme naivitet: Man kan ikke undervise i historie for mennesker, der af etniske årsager aldrig vil føle sig som "franske". Det er ikke, fordi der ikke undervises i historie, at landet fragmenteres etnisk, men det er den etniske fragmentering, der gør det umuligt at undervise i historie. Ændringen af det, Faye kalder "det menneskelige landskab" i Europa siden 60'erne, er det fundamentale.

Herhjemme kunne Dansk Folkeparti have godt af at besinde sig på det multietniske som grundskaden (disse pæne mennesker med Kennedy-ideal er jo kun imod det multikulturelle, ikke det multietniske). Faye mener også, at Le Pens Front National har meget at lære, idet dette parti ligesom DF mere og mere ligner de øvrige borgerlige, med en tvetydig position, alt for svag me-

dicin mod ondet og en overtro på national opdragelse og en utopisk "assimilation", som er blevet demografisk umulig. Europas store indvandringskritiske partier deler alt for ofte i realiteten mainstreams syn på nationen som en "daglig folkeafstemning", der er uden etnisk essens og i vidt omfang kan ændres politisk, altså ikke et historisk ophavs-fællesskab, der i alt væsentligt er skæbne. Marine Le Pen har typisk hævdet, at ikke islam, men kun den "islamiske fundamentalisme" (?) er fjenden, og hun har tilmed lagt afstand til sit partis EU-parlamentsmedlem Chaurade, der betragter "civilisationernes sammenstød" som en realitet, hvilket hun ser som en "frygtelig logik", der netop er det, politikere skal sørge for at undgå. Som Faye pointerer, er det dog ikke Frankrig, der har valgt at være i krig med islam, men denne, der har udpeget bl.a. franskmændene som vantro fjender. Konflikten er valgt af de andre og kan kun undgås ved stadig eftergivenesshed. Faye er udelukkende uenig med Chaurade, for så vidt som han ikke ser et sammenstød

mellem civilisationer, men mellem civilisationen og barbariet (hvorfor europæerne intet kan "lære" af islams livskraftige traditioner, men må genopdyrke sine egne). Og problemet er ikke at eliminere krige, hvilket er utopi ligesom at ville afskaffe seksualitet eller religion; problemet er at vinde de uundgåelige krige, og her er partier som DF og Front National altså gået ind på eftergivenesskursen. Man vil for enhver pris undgå opgøret med islam i Europa som sådan, men en senere og værre konfrontation (eller et nederlag) på de andres præmisser er alligevel uundgåelig.

Fayes bog er så vist et opgør med også den herskende indvandringskritiks nye politiske korrekthed og blotte symptombehandling og burde være pligt-læsning for alle, der i denne skæbnestund for Europa tror sig i stand til at påtage sig ansvaret for at bringe os frelst igennem.

Peter Neerup Buhl

MEDLEMSNYT

Testamenter

Foreningens virksomhed kan kun drives ved hjælp af donationer fra medlemmerne udover kontingentet, og foreningen har i tidens løb modtaget væsentlige testamentariske gaver.

Gratis juridisk bistand i forbindelse med testamente-udarbejdelse fås i foreningen i tilfælde, hvor denne alene begunstiges. Husk, at det ikke er sikkert, at en advokat er inde i de nærmere forhold omkring Den Danske Forening!

Foreningen er godkendt af skattevæsenet som almennyttig/almenvælgørende, hvorfor testamentariske gaver til den er boafgiftsfri.

Testamenter kan laves som følger:

Oprettelse

Et testamente skal oprettes skriftligt – håndskrevet eller maskinskrevet. Hvis testamentet fylder mere end én side, skal begge sider af papiret anvendes.

Det skal underskrives eller vedkendes (dvs. accepteres) enten under overværelse af to vidner eller for en notar i byretten (hvor der kan bestilles tid hos notaren). Vidnerne/notaren skal efterfølgende underskrive testamentet.

DET MÅ ABSOLUT ANBEFALES, AT UNDERSKRIVELSE SKER FOR EN NOTAR!

Ved dødsfald kommer testamentet så automatisk frem.

Udformning

Testamentet kan f. eks. formuleres på denne måde:

"Undertegnede ægtefæller, A. (stilling, fulde navn, cpr. nr., bopæl og fødesogn) og B (stilling, fulde navn, cpr. nr., bopæl og fødesogn), der samtidig tilbagekalder enhver af os tidligere oprettet testamentarisk disposition, opretter herved følgende testamente:

- 1) Til Den danske Forening udredes netto kr. eksklusive skatter og afgifter eller
- 2) Til Den danske Forening udredes ...% af vort bo eller
- 3) Til Den danske Forening udlægges hele boet.

Nærværende testamente underskrives for notaren i to ligelydende eksemplarer, hvoraf det ene begæres opbevaret i notarialarkivet, således at en afskrift heraf skal have samme gyldighed som originalen. Sted, dato og underskrifter."

Der kan være behov for mellemliggende klausuler i forskellig udformning afhængig af testators ægteskabelige status, børn m.v.

Hos notaren

Ved underskrift hos notaren skal medbringes:

1. Det originale testamente (der skal underskrives for notaren), samt en kopi af samme (der også skal underskrives for notaren). Testamentet må ikke være underskrevet hjemmefra.
2. Legitimation i form af pas, kørekort eller anden offentlig billedlegitimation, hvor personnummeret kan læses.
3. 300 kr. pr dokument til retsafgift.

Det er ikke notarens opgave at godkende indholdet i testamentet.

Dommerkontoret beholder kopien og underretter et centralt register om, at testamentet er oprettet. Når sagen er ekspederet, sender notaren originalen til testator forsynet med en påtegning.

Hvis et eksemplar af testamentet ønskes opbevaret på notarialkontoret, skal der blot underskrives en kopi af det. Denne genpart kan være en fotokopi på almindeligt A4-papir.

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement - 2016

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 8613 2401
- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Kontingent - abonnement - 2016

Årskontingentet for et **medlemskab** er 200 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, DANSKEREN.
Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, DANSKEREN.
For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.
Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.
Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Driftsbidrag

De 200 kr. dækker ikke meget andet end porto og tryk- og komkostninger til bladet. Forudsætningen for, at vi kan løse vore øvrige opgaver, er derfor, at nogen betænker os med mere end 200 kr. Vi håber, at mange også i år vil give os den ekstra håndsrekning, som er en nødvendighed for, at vi kan fortsætte vores informationsvirksomhed. De af Den Danske Forenings medlemmer, der i løbet af året 2015 donerer 500 kr. eller mere til foreningen, vil i december modtage en julegave.

NB. Støt gratis foreningen ved at gå på det lokale bibliotek og bed om at måtte læse/låne Danskeren.

*Med venlig hilsen
Styrelsen*

Testamenter

Foreningen får stadig testamentariske gaver. Men testamenter af meget svingende juridisk kvalitet koster den penge! For eksempel er foreningen gået glip af en million kr. i kraft af, at den sagfører, der udfærdigede testamentet, begik en teknisk fejl.

Vi opfordrer derfor dem, der ønsker at betænke foreningen, til at lade testamentet gennemse af foreningens juridiske rådgiver:

Ole Hasselbalch, Skolebakken 5, 3050 Humlebæk (kan kontaktes på mobil 21 64 75 70).

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen
Søren Lind Jensen
Mogens Camre
Erik Trolldhuus

Regnskabsfører

og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

**INDSIGT:
GRÆNSE-
KONTROL
KONVENTIONER
OG STATS-
MINISTERENS
FEJLAGTIGE
OPLYSNINGER**

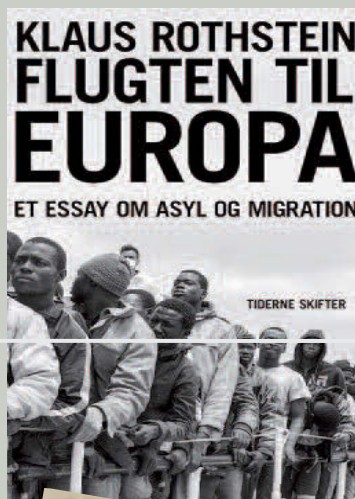

**INDSIGT:
DET ER NÆSTEN
IKKE TIL AT
BÆRE**

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,-
INCL. PORTO**

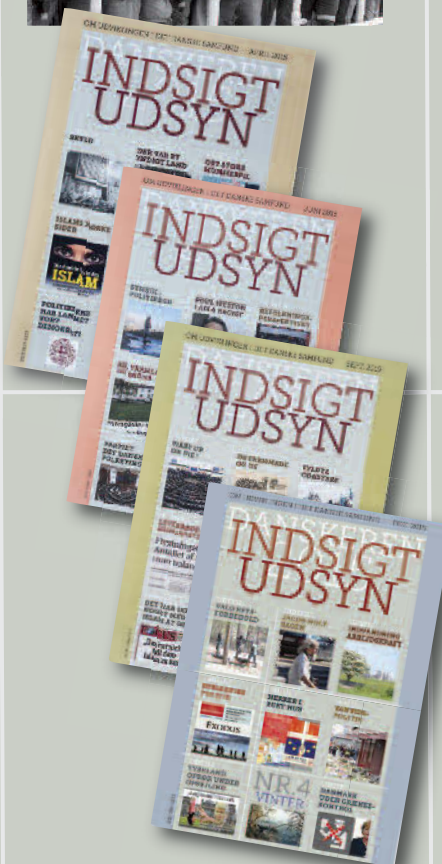
**UDSYN:
FLUGTEN TIL
EUROPA**

**UDSYN:
HVAD NU
HVIS....**

**UDSYN:
AT FORSTÅ
ISLAM**

Bestilling:
danskeren@danskeren.dk
Sekretariatet: 8613 2401